

[Statsministeren.]

de foreliggende fordelingsmæssige spørgsmål.

Fra alle de fire partier blev der givet principiel tilslutning til tanken om, at man søgte at nå frem til en samlet løsning, og det er klart, at partierne samtidig understregede, at de ikke dermed på forhånd havde forpligtet sig til at acceptere en bestemt løsning. Fra oppositionspartierne understregede man, at sagen måtte ligge i regeringens hånd, og når tiden var inde, måtte regeringen fremsætte sine forslag.

Der var på denne baggrund ingen tvivl om, at man fra næsten alle udslaggivende grupper i det danske samfund, de fire partier og erhvervene, tilsluttede sig tanken om at søge en samlet løsning på alle de åbne økonomiske spørgsmål, og at man i princippet var enig med regeringen i, at samtlige spørgsmål om fornødent måtte afgøres ved beslutninger i regeringen og i folketinget.

Der var på mit møde med arbejdsmarkedets parter tilslutning til, at man måtte give Landsorganisationen og Arbejdsgiverforeningen tid til normal forhandling og dermed give arbejdsmarkedets to hovedorganisationer mulighed for selv at finde en løsning inden for de forsvarlige rammer.

Disse forhandlinger gik så deres gang, men i begyndelsen af februar måtte hovedorganisationerne opgive at finde en løsning på de generelle spørgsmål og overlade forhandlingernes videreførelse for disse generelle spørgsmåls vedkommende til forligsmanden.

Der fulgte så en række forhandlinger i forligsinstitutionen, som endte med, at forligsmanden den 18. februar måtte konstatere, at det var formålsløst i øjeblikket at fortsætte mæglingen om de generelle spørgsmål. Forligsmanden, amtmand Wechselmann, bad på denne baggrund om et møde med mig, og samme dag kom han til stede i statsministeriet og underrettede mig om, hvor langt forhandlingerne var nået frem, og at det var formålsløst i øjeblikket at fortsætte mæglingen om de generelle spørgsmål, og han henstillede til regeringen at overveje, hvorvidt det måtte være hensigtsmæssigt, at statsministeren optog forhandlinger med parterne. I øvrigt skulle, hvis jeg må citere forligsmandens henvendelse,

„overenskomstforhandlingerne fortsætte med hensyn til en række specielle spørgsmål i et stort antal enkeltoverenskomster.“

Denne henvendelse modtog jeg altså sidste mandag og afholdt omgående et ministermøde, hvor regeringen tog forligsmandens beretning til efterretning med beklagelse af, at det ikke var lykkedes i forligsinstitutionen at finde en løsning, og hvor vi endvidere i regeringen tilsluttede os forslaget om, at det nu måtte være hensigtsmæssigt, at statsministeren tog forhandlingskontakt med hovedorganisationerne.

Jeg optog denne kontakt så hurtigt jeg kunne dels med Landsorganisationen, dels med Dansk Arbejdsgiverforening. Jeg mødte hos disse to organisationer forståelse for, at der forelå en ekstraordinær og alvorlig situation, og jeg fik fra begge sider tilslutning til, at det var rimeligt, at regeringen tog denne forhandlingskontakt.

Gennem en lang række møder med parterne, der fandt sted i løbet af forrige uge, lykkedes det at nå frem til en sådan afklaring af mulighederne, at regeringen var i stand til at udforme et forslag til ordning af overenskomstspørgsmålet, og dette forslag fremsættes i det høje folketing i dag som lovforslag.

Dansk Arbejdsgiverforening har ikke kunnet tilslutte sig denne løsning, men har tværtimod i en enstemmig vedtagelse i Arbejdsgiverforeningens forretningsudvalg advaret mod dens gennemførelse. Landsorganisationen De samvirkende Fagforbund har derimod stillet sig bag regeringens samlede løsning, uanset at man principielt er imod politiske indgreb over for arbejdsmarkedet. Formanden for Landsorganisationen, hr. Eiler Jensen, slutter sin udtalelse med at henlede opmærksomheden på, at det oplæg, der nu ligger fra regeringens side til løsning af situationen, ikke er en negativ indgriben, der blot har til formål at forhindre storkonflikter, men at det er et forslag, der på positiv måde beskæftiger sig med en række af de vitale problemer, som fagbevægelsen har fremsat ønske om at få løst. Det var afgørende, at forslaget vedrørende overenskomsterne indgik i en helhedsløsning, der sikrede, at også andre befolkningsgrupper måtte afstå fra at få